

Ben Simonsén oli vuoden valopilkku

MM-pronssi oli

Artemis ja Kidi nauttivat kuulaista syyspäivistä laitumella. Syksyllä hevoset pitävät pienen lepojaksen ennen kuin aletaan luoda kuntopohjaa ensi kautta varten.

PITKÄN TYÖN TULOS

Sipoolainen Ben Simonsén voitti kesällä valjakkoajossa henkilökohtaisesti MM-pronssia ja oli mukana Suomen hopeajoukkueessa. Benin koko kisa-kausijoukkue sujui niin upeasti, että hän voitti myös yksikkökuskien Top Driver Awardin eli käytännössä hän oli kauden paras omassa luokassaan.

Vuosikausia Ben oli tunnettu hurjana maraton-kuskinä, jonka koulukoe meni yleensä enemmän tai vähemmän huonosti. Hyvät sijoitukset jäivät vain haaveeksi niin kauan kuin kouluko-keesta ei tullut kunnon tuloksia.

- Kouluajo alkoi sujua vasta kun siirryin parivaljakkoon. Ostin Saksasta Artemiksen ja Kidin, ja ne oli hyvin peruskoulutettu. Sen jälkeen piti vielä hankkia lisää taitoa ja opetella ajamaan rennosti ja käyttämään vähemmän voimaa, Ben tilittää.

Hevosten joukossa kasvanut

Ben on syntynyt Savijärven kartanolla, jossa hän asunut koko ikänsä. Kotona on aina ollut kymmeniä ratsuhevosia, joten hän ajautui kuin luonnostaan esteratsastuksen pariin.

- Oli aika itsestään selvää näissä olosuhteissa, että jos haluaa urheilla, se on sitten hevosurheilua.

- Kouluratsastus ei ole koskaan saanut minkäänlaista sijaa sydämes- säni, joten kilpailin esteitä.

- Aloin kilpailla 13-vuotiaana aluekilpailuja ja seuraavana vuonna osallistuin jo kansallisiin.

- Menestyin ihan hyvin juniorina ja nuorena ratsastajana, mutten koskaan päässyt PM-joukkueeseen tai SM-mitaleille, olin aina neljäs tai viides, Ben muistelee.

- Schwalben kanssa hyppäsin kuitenkin sijoille Ypäjän Finnderbyssä 140 cm luokassa kun hevonen oli vasta kuusivuotias. Sain sillä myös sijoituksia SYP GP –osakilpailuista.

Ben kuitenkin luopui esteratsastuksesta pahan onnettomuuden jälkeen.

- Hyppäsin Tuusulassa Carina IV:lla ja jotenkin hevonen näki muurin ihan väärin. Muurissa oli mainoslaatta noin 90 cm korkeudella, mutta itse muuri oli 120-senttinen. Carina kuitenkin hyppäsi noin 30 senttiä liian matalalta ja menimme nurin. Pääsin pois hevosen alta ja jostakin kumman syystä lähdin uudestaan hyppäämään samaa muuria.

- Uusi hyppy epäonnistui täsmälleen samalla tavalla kuin ensimmäisenkin. Lisäksi minä jäin kyljelleni hevosen alle ja sain pahoja luunmurtumia.

- Tuon jälkeen en enää ikinä päässyt takaisin samaan vireeseen. Sain muurikammon ja okserikammon. Yritin kyllä vielä toivuttuani kilpail- la, mutta ei siitä tullut mitään. Pää ei kestänyt enää isoja ratoja, Ben myöntää.

- Myöhemmin kilpailin vielä 110-130 cm ratoja, mutta aivan harrastusmiehellä.

Valjakkoajosta uusi laji

Benin isä Rolf Simonsén oli tuomassa valjakkourheilua Suomeen

1980-luvun lopulla. Rolf ajoi itse parivaljakkoa samoin kuin perheen vanhempi poika Harry.

Harry kilpaili aktiivisesti ja menestyi hyvin aina siihen asti kun hän kuoli tapaturmaisesti.

- Minä yritin ensin pysytellä pois lajin parista, olin niin kovasti mielestäni esteratsastaja etten halunnut ollenkaan ajaa. Kävin kyllä kansainvälisen valjakkoajon ratamestarikurssin, jotta voisin olla jotenkin hyödyksi kun kotona kuitenkin järjestettiin kilpailuja.

- Harryn kuoleman jälkeen ryhdyin ajamaan toista hänen parivaljakkohevostaan, SG Ibiza.

- Taapersin monta vuotta ”lineksen” kanssa yksikköluokissa ja yritin turhaan päästä MM-joukkueeseen, Ben muistelee.

- Vuonna 2000 minut sitten valittiin MM-joukkueeseen. Kisat oli määrä järjestää Amerikassa, mutta ne peruttiin viime hetkellä. Peruutus tuli niin myöhään, että kaikki meidän vaunumme ja muut tavaramme olivat jo ehtineet lähteä laivalla Saksaan. Niiden saaminen takaisin sieltä kesti kuukausia, muistelee Ben.

- Tuolloin olin jo hakenut Saksasta Artemiksen ja Kidin ja päättänyt siirtä parivaljakoihin.

Vauhdilla parivaljakoihin

Artemis ja Kidi osoittautuivat todella kivoiksi hevosiksi.

- Alku sujui niiden kanssa hienosti. Ajoin jo kauden 2001 alussa isoja kilpailuja ja kun ensimmäiset kansainväliset kisat Ruotsissa sujuivat hyvin, lähdin henkselit paukkuen vielä isompiin koitoksiin Keski-Eurooppaan, Ben naureskelee.

- Otin SG Labamban varahevosiksi ja se joutuikin töihin Artemiksen kanssa, kun halusin säästellä Kidiä.

- Kaikki loppukauden kilpailut menivät sitten täysin penkin alle, kun hevoset eivät toimineet yhdessä eikä minulla ollut tarpeeksi rutiinia ongelmien selvittämiseen, Ben kuvailee.

- Tästä viisastuneena en suosittelut kenellekään nopeaa etenemistä vaikeammalle tasolle.

Kidin pitkä sairasloma

Seuraava talvi kului ahkerassa työssä, ja Ben avasi kisakauden 2002 taas Åstorpissa.

- Kaikki meni upeasti koulussa ja maratonilla esteelle kolme, jossa ajoin betonirenkaaseen ja Kidi loukasi polvensa. Haavaan ommeltiin 12 tikkiä ja se olisi parantunut nopeasti,

”En olisi vielä muutama vuosi sitten voinut kuvitella joskus nauttivani koulukokeen ajamisesta”, Ben nauraa. ”Mutta onhan se kivaa silloin kun kaikki toimii niin kuin pitää”.

Ben ajamassa kouluohjelmaa, taustalla groomina Kaisu-vaimo.

mutta seuraavaksi Kidi sai ähkyn, sen seurauksena vatsahaavan ja vielä kaviokuumeen, jonka jälkeen se onnistui murtamaan puikkoluonsa karsinalevossa. Se oli kahdeksan kuukautta täysin toipilaana ennen kuin sillä pystyi ajamaan, Ben muistelee.

Näin Ben palasi pakon edessä yksiköihin ja otti uudeksi tavoitteekseen vuoden 2004 MM-kilpailut. Hän ajoi Artemiksella kauden 2003 ja voitti SM-hopeaa. Vieläkin hän antoi koulukokeessa muille liikaa tasoitusta, joten seuraava talvi kului koulujon hionnassa.

- Oman osuutensa hevosen tason paranemisesta ansaitsee myös taitava hieroja Tuula Pursiainen, joka sai hevosen oikean lavan auki. Aiemmin Artemis ei oikein toiminut oikeassa kierroksessa, mutta kun kireydet hoidettiin pois, se oli kuin uusi hevonen.

- Olen myös itse oppinut ajamisesta hyvin paljon enemmän. Nyt osaan ajaa myös radalla rennosti enkä pelkää epäonnistumista. Andreas Hesse ja Tomas Eriksson ovat auttaneet minua todella paljon valmennuksissa, Ben kiittelee.

Harjoittelin totta kai paljon myös tarkkuutta. Rakensin kotiin todella vaikeita tarkkuusratoja, sellaisia syheröitä, jollaisia ei edes voisi tulla kisoissa vastaan. Ajoin näitä mahdolltomia reittejä edestakaisin kunnes ne sujuivat. Tämän vuoden menestys on todellakin ansaittu työnteolla, Ben muistuttaa.

Tavoitteet ylitettiin

Ben ilmoitti ennen Åstorpin kilpailua tavoitteeksi kaksi mitalia.

- Olin kyllä aika varma siitä, että Arja olisi henkilökohtaisesti mitaleilla, mutta pidin jossakin määrin mahdollisena, että minäkin voisin menestyä, hän myöntää nyt.

- Olihan minulla keväältä paljon hyviä tuloksia alla.

- Ennen tarkkuusajoa olin kahdeksas ja ajattelin, että pyrin ajamaan nollaradan ja auttamaan sillä joukkuetta saamaan mitalin. Rata oli tosi vaikea, vaikkei mikään sikamainen. Rataa kävellessäni ihmettelin sitä, miksi muut kuskit kävelivät niin laajoja kaarteita, kun minun mielestäni radalla pystyi tekemään paljon tiukempia kaarteita. Rata oli kaatosateen jäljiltä tosi liukas, ja kun ajoin koko ajan pienempiä kaarteita kuin monet muut, sain sekä paremman pohjan että lyhyemmät reitit, Ben kertoo.

- Tarkkuusajo on laji, jossa on selvästi hyötyä siitä, että on kilpaillut myös esteratsastuksessa. Molemmat lajit vaativat samanlaista keskittymiskykyä ja nopeita reaktioita.

Suomessa kova taso

Suomalaisia valjakkoajajia ei ole kovin paljon, mutta taso on kansainvälisesti huiman korkea.

- Maailmalla vähän ihmetellään siitä, että meillä on kymmenkunta kansallisella tasolla kilpailevaa kuskaa, mutta heistä vähintään puolet me-

Arja Mikkonen on Benin mukaan suurin syy siihen, että Suomessa on niin kova taso yhden hevosen valjakoissa. Arja ja Ben olivat palkittavina tämänvuotisessa Helsinki International Horse Show'ssa.

Ben on ollut jokaisessa Helsinki International Horse Show'ssa töissä. Ensimmäisenä vuonna hän oli mukana veljensä Harryn vetämässä rakennusryhmässä, viime vuodet hän on hoitanut VIP-vastaanottoa.

nestyy ihan hienosti kansainvälisellä tasolla, mieltii Ben.

Mistä tämä tason kovuus sitten johtuu?

- Arja Mikkosesta, Ben lataa miettimättä sekuntiakaan.

- Arja voitti yksiköiden maailmanmestaruuden vuonna 1998 ja hän on ollut 1990-luvun alusta lähtien niin kova luu, että kaikkien on pitänyt panostaa tosissaan pärjätäksemme edes kotimaisilla radoilla.

- Arjan MM-kulta vuonna 1998 oli kuitenkin ihan epätodellista, vaikka olimme menestyneet ihan mukavasti siihen mennessä kansainvälisesti.

- Se menestys vei koko lajia kerralla huikeasti eteenpäin. Sen jälkeen Suomi on voittanut MM-joukkuehopeaa sekä 2002 että 2004.

Takaisin parivaljakoihin

Ensi vuonna Ben aikoo taas kilpaila parivaljakolla, kun Kidi on toipunut kunnolla ja valmis kansainvälisille radoille.

- Minun piti jo nyt syksyllä käydä kisaturneella niiden kanssa, mutta Kidi sairastui taas kerran.

- Keväällä on tarkoitus ajaa useampi kansainvälinen kilpailu ja loppukestästä ovat puolentoista kuukauden aikana edessä sekä SM-, PM- että MM-kilpailut, jos kaikki sujuu hyvin, Ben kertoo.

- MM-radalle lähdän vain jos kevätkauden kilpailut sujuvat tarpeeksi hyvin.

Jossakin tulevaisuudessa siintää myös haave nelivaljakolla kilpailemisesta.

- Kyllä minä joskus vielä kilpailen niilläkin, Ben lupaa.

Perheyriyksessä töissä

Ben työskentelee perheensä omistamalla Savijärven kartanolla.

- Olen sellainen yleismies jantunen. Päävastuullani on luomuviljely, meillä on vajaat sata hehtaaria viljelymaata.

Alun perin Ben opiskeli restonomia vastaavan ruotsinkielisen tutkinnon, mutta Harryn kuolema muutti tilanteen niin, että hän opiskeli myös maatilatalouden perustutkinnon ja tuli auttamaan tilan töissä. Tällä hetkellä Savijärvi elää paitsi ratsastuskoulusta ja hevoskasvatuksesta, myös maatilamatkailusta ja viljelystä. Benin sisarukset Agneta ja Camilla ovat myös Savijärvellä töissä, Agnetan vastuulla

on maatilamatkailu ja Camilla hoitaa tallin. Tämän vuoden suuri projekti kartanolla on ollut talliremontti, joka oli marraskuun lopussa jo liki valmis.

Ben asuu Kaisu-vaimonsa kanssa kartanon pihapiirissä.

- Tutustuin Kaisuun vuonna 1990 kun hän piti välillä tunteja ratsastuskoululla. Aloimme seurustella 21.1.1991, kun sellaista epämääräistä tapailua oli kestänyt jo jonkin aikaa enkä oikein tiennyt missä mennään. Vein Kaisun syömään ja puhuimme asiat selviksi, Ben nauraa.

- Siitä kuluihin kymmenen vuotta, ennen kuin menimme naimisiin. Kaisu on opiskellut opettajaksi ja käy töissä entisessä omassa koulussaan Kontulassa.

Kaisu kilpailee itse kouluratsastuksessa ja on aktiivisesti mukana myös valjakkoajossa. Hän toimi aiemmin Arja Mikkosen groomina, mutta nykyisin hänet nähdään Benin kärryillä. Kaisu myös ratsastaa Benin hevosia aika ajoin, jotta ne toimivat paremmin myös ajossa.

Muut tärkeät jäsenet Benin kisa-tiimissä ovat hevosten hoitaja Essi Forssell ja Kalle Peltonen, joka on toiminut jo vuosia groomina maraton-osuuksilla. •

Åstorpin MM-radalla Ben ajoi kuin hurjapäätä. Vaikka kaikki ei mennyt aivan nappiin, meno oli huikean taidokasta.

NYT TÄYTTÄ LAUKKAA UUTEEN
RATSUKELLARIIN TUTUSTUMAAN
LAATUVALIKOIMIIN !!!

VANHA OSOITE:
RAUTATIEN-
KATU 22

HÄMEEN-
STOCK-
MANN

UUSI OSOITE:
RAUTATIENKATU
10

RAUTATIENKATU

RAUTATIE-
ASEMA

KATU

POSTI

RATSUKELLARI
RATSASTUSTARVIKKEIDEN ERIKOISLIIKE

Rautatienkatu 10, TAMPERE puh. 03-260 9980
AVOINNA MA-PE 10-18, LA 10-15

*Avaa ovi edulliseen ja monipuoliseen
Hevostarvike kauppaan.*

www.borjeskotimaki.com

*Tervetuloa myös myymäläämme
Kotimäen Talleille, Lietoon.*

Uusi kuvasto ilmestynyt!

Börjes Tingsryd

KotimäkiFinland

Palmuntie 57

20660 Littoinen

Puh.02-4896500 ,0400-533519

Fax 02-4896511

Sähköposti:borjes.kotimaki@kolumbus.fi